TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
Phone: Office 365, Editorial Dep't 832
Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Bele Syvänen, Alex Sevo, Toivo A. Johnson, A. N. Koskela.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Ohranan hirmuvalta

Mieli täynnä surua lukee nykyaikainen ihminen historiaa ajatuksenvainon ajoista, Ranskan hugenotti-vainoista, Juhana Hussin ja Giordano Brunon elävältä polttamisesta j. n. e. ja huohtaa melkein helpotuksesta ajatukseen: Jumalankiitos nyt on niistä päästy, ne ovat enää kaukainen, paha uni hämärästä keskiajasta. — Näin alkaa kirjoituksensa eräs toveri käsitellessään Suomen valtiollisen poliisin hirvittävää temmellystä. Valtiollinen poliisi on kaikkien aikakausien surullisimman ja häpeällisimmän taantumuksen tuote. Sen lisääntyvää vaikutusta ei tunneta vain Suomessa, mutta kaikissa kapitalistisissa maissa, kaikissa "sivistysmaissa", joissa ykityisomistukseen perustuva järjestelmä on murtumassa ja luhistumassa. Mitään rajoja ei ohranan toiminnalle aseta elävä historiallinen kokemus siitä, että yhteiskunta on ja täytyy olla alituisen uudistumisprosessin alaisena, Yhä, kuten kirjoittaja jatkaa, jatkuu tämä sama ajatuksenvapauden vaino, ruumiillinen ja henkinen piina yhtä kauheana meidän keskuudessamme, meidän "valistuneella ja vapaalla" vuosisadallamme, meidän "korkeasti sivistyneen" kansamme keskuudessa. Miksi siis ihminen tuntisi suurempaa surua muinaisuuden kärsimyksistä, jotka jo ovat voitetut, kuin nykyajan kärsimyksistä, jotka jatkuvat joka hetki ja raatelevat tuhansien ihmisten ruumiita ja tuhansia sieluja. Vai eikö nykyinen raaka aikakautemme näe omaa raakuuttaan, tunne petomaisuuttaan lunnottomaksi.

Eivätkö syyttömästi, mielipiteittensä vuoksi vangittujen kärsimykset, jotka jatkuvat rääkkääjäin kynsissä päivästä toiseen, viikosta viikkoon, kuukaudesta kuukauteen ja lopulta tuovat rääkätylle mielipuolisuuden yön pelastukseksi — kuten on tapahtunut eräille ohranan vangeille — eivätkö totta totisesti nämä kärsimykset ole yhtä kaameita kuin Juhana Hussin tuskat polttoroviolla lyhyenä hetkenä. Tuntevat, rakastavat ja ajattelevat ihmiset, jotka Jumala on luonut muka kuvakseen, älkää ummistako silmiänne ja paaduttako sydämiänne näkemästä pimeätä keskiaikaa nykyajassa ja villipetoa keskuudessanne. Syntyköön koko kansamme keskuudessa sellainen inho sielutonta, hiiviskelevää ja kiduttavaa urkintapoliisia, ohranaa vastsaan, että sen mielivallan täytyy loppua.

Ei mikään ole yhteiskuntavastaisempi järjestö kuin santarmilaitos, sillä se perustuu ihmisten keskiselle epäluottamukselle, mutta yhteiskunta perustuu ihmisten keskinäiselle luottamukselle ja yhteistoiminnalle. Ohranalaitos on kansan epäilyksen koulu. Epäile, epäile kaikkia, huutaa ohranalaitoksen olemassaolo jokaiselle ihmiselle. Sinun toveripiirissäsi voi olla jokin, joka tekee jostakin viattomasta sanastasi yhteiskuntaa kumoavan hirviön ja joudut virumaan vankiluoliin ja kokemaan ihmispetojen pirullista raakuutta, kunnes lopulta syyttömäksi havaittuna pääset vapaaksi henkisesti ja ruumiillisesti raihnaana. Siksi ei ole ihmettä, että sinä jokaisessa vieraassa ihmisessä näet vapautesi vainoojan ja tunnet epäluuloa. Se on surullinen tilanne yhteiskunnassa. Mieli täynnä katkeruutta täytyy sanoa: Voi sinuas, kapitalistiyhteiskunta, miksi sinä joka päivä valat ihmisten sieluihin epäuskon myrkkyä, miksi sinä myllyssäsi murskaat ihmisyyden ja luottamuksen toveruuteen ja hyvyyteen, siksikö, että sinusta luottamus ja veljeys yksilöjen ja kansojen välillä on pahe!

Kautta aikojen ovat tyhmät hallitsijat kidutuksilla ja vainoilla koettaneet vangita ihmisten ajatusta, henkeä, mutta entistä hedelmöittävämpänä on se vaikuttanut vankiloista ja mestauslavoilta kautta koko maailman ja vainoojain juonet ovat joutuneet häpeään.

Epäritarillinen toimi ei voi houkutella muita kuin alhaisia luonteita ja heikkoja yksilöjä, jotka heidän toimensa muuttaa myöskin alhaisiksi ja siitä syystä ei santarmijärjestelmä luo ainoastaan kaikkiin kansalaisiin yhteiskunnalle vahingollista epäluuloa, vaan kasvattaa palvelijoistaan kaikkeen hyödylliseen työhön kykenemättömiä olioita, jotka ovat valmiita kaikkeen häpeälliseen ja epärehelliseen oman hyödyn tavoitteluun, kuten useat viimeaikaiset uutiset ovat Suomesta kertoneet n. s. etsivän keskuspoliisin miehistä ja niitä lähellä olevista henkilöistä. Turun hovioikeuteen esimerkiksi tuotiin sosialistisen työväenpuolueen perustajia vastaan todistamaan eräs keskuspoliisin agentti, joka oli vangittuna varkaudesta ja huonosta elämästä, ja viimeinen esimerkki on tunnettu Viipurin puolen tapahtuma, jolloin ohranan asioita palvellut henkilö oli toimittanut vangitsemisia saadakseen rääkkäyksen uhalla kiristettyä vangitulta lunnaita.

Yhä selvemmin saadaan nähdä, että tämä laitos tulee yhä suuremmaksi mätäpaiseeksi yhteiskunnassamme. Se ei ainoastaan kiihoita katkeruutta eri yhteiskuntaluokkien välillä, vaan se hävittää kansasta uskon rehellisyyteen ja lähimmäisen suoruuteeen ja tuntoon.

Mikään kansa ei tarvitse moista epäluulon koulua.

WASHINGTONIN JA OREGONIN ALUEKOKOUS

Kuten Washington-Oregon aluekomitea on jo virallisesti ennemmin ilmoittanut, pidetään tämän alueen edustajakokous sunnuntaina 5 p. joulukuuta Portlandin osaston haalilla. Kaikkien osastojen velvollisuutena on ottaa osaa tähän kokoukseen. Siinä yhtenäistytetään kaikki ne alustukset, joita alueen eri osastot ovat tehneet järjestön eddustajakokousta varten ja evästetään järjestön kokoukseen menevä alueen edustaja niiden mukaisesti. Tässä kokouksessa keskustellaan ja päätetään kaikista aluejärjestön asioista, järjestetään sen toimintaa ja kehitetään mahdollissimman tarkoitustaan vastaavaksi Pienimmätkin osastot voivat lähettää edustajansa ja tulisi heidän käyttää oikeuttaan hyväkseen. Sellainen alueen toiminta, jossa vain yhden tai kahden osaston edustajat päättävät asioista, ei ole tarkoitustaan vastaava. Toiminta halvaanttuu kaikenlaisen leväperäisyyden seurauksena ja pahinta lajia leväperäisyyttä on juuri se, ettei lähetetä edustajia yhteisiin neuvottelukokouksiin eikä oteta niihin osaa.

Jokainen osasto voi lähettää kokoukseen yhden edustajan ja suuremmat osastot, joissa on paljon jäseniä voivat lähettää edustajan jokaista sataa jäsentä kohden.

Kaikkien osastojen virkailijoiden, jotka eivät vielä ole asiaa ottaneet esille eivätkä sitä osastojensa kokouksessa esittäneet aluekomitean kehoituksen perusteella, on se nyt tehtävä viipymättä. Nyt on heti paikalla valittava edustajat ja annettava heille mahdolliset evästykset. Useita alustuksia on jo julaistu lehdessä, joista osastot voivat lausua mielipiteensä edustajille. Tärkkeimpiin asioihin nähden olisi osastojen lausuttava kantansa. Sellainen esimerkiksi on suomalaisen järjestön nykyinen suhde sosialistipuolueeseen. Useita osastoja on viime aikoinakin eronnut puolueesta sen vanhollisen kannan takia ja on järjestössä useita kymmeniä osastoja jotka eivät kuulu puolueeseen. Nämä osastot haluaisivat muodostaa itsenäisen suomal. propagandajärjestön, joka voisi tehdä sosialistista valistustyötä suoml. työläisten keskuudessa aivan yhtä hyvin kuin nykyisten suhteiden vallitessakin. Se voisi edistyä paremminkin siitä syystä, että se vapautuisi kaikista niistä arvosteluista ja hyökkäyksistä, jotka järjestöämme ja sen kannattajia kohtaavat siitä syystä, että se kuuluu vanhoilliseen puoluueeseen.

Ollaan mitä mieltä hyvänsä, nyt on se uudelleen merkittävä ja sen takia kaikkien osastojen on asiasta keskusteltava. Kaikkien osastojen on valittava edustaja aluekokoukseen ja evästettävä hänet siellä tuomaan julki osaston kannan tässä ja muissa asioissa.

— Lentolehtisiä, joita S. S. Järjestö kustantaa, on ilmestynyt jo seuraavat: Parlamenttaarisen toiminnan merkitys luokkataistelussa (No. 2), Valtiokysymys (No. 3), Teollisuusunionismi (No. 4) ja Neuvostojärjestelmä (No. 5). Ne ovat osastoille lähetetyt jaettavaksi. Oletteko saaneet niitä? Ellette ole, tiustelkaa osastojenne virkailijoilta, ovatko ne jaetut ja onko kaikille annettu tilaisuus saada niitä.

Ne ovat mielenkiintoisia, tärkeitä lentolehtisiä. Pitäkää huolta siitä, että saatte ne kaikki.

EMMA GOLDMAN HUOMIONESINEENÄ

Sen jälkeen kun Emma Goldman Yhdysvaltain hallituksen myötävaikutuksella joutui Neuvosto-Venäjälle, ovat kapitalistit yhtäläisellä mielenkiinnolla kuin työläisetkin halunneet kuulla Emman arvosteluja neuvosto-hallituksesta. On oltu molemmissa leireissä uteliaita tietämään miten tämä anarkismin papitar suhtautuu proletariaatin dikdatuuriin, ja samat kapitalistiset lehdet, jotka äänekkäästi vaativat hänen karkoittamistaan nielasevat nyt ahnaasti pienimmänkin arvostelun murusen, minkä Emma koti-ikävässään on sattunut lausumaan. Paljon on myös laskettu suoraa pötyä Emma Goldmanin nimessä, mutta sen verran on voinut kuitenkin käsittää, ettei kaikki ole niinkuin hän toivoisi. Nyt on muuan Neuvosto-Venäjältä palannut amerikalainen sosialisti, joka on työskennellyt neuvostohallituksen kirjapainossa, New York Volkazeitungille antamassaan haastattelussa antanut ehkä asiallisimmat tiedot Emma Goldmanin ja Alexander Berkmanin suhtautumisesta uusiin oloihin. Kun häneltä kysyttiin olivatko he tyytyväisiä,, selitti hän:

"On kyllä totta, että Emma Goldman piti huoneessaan pientä Amerikan lippua ja oli sangen innokas Yhdysvaltoihin nähden, jonne hän haluaisi palata takaisin. Hän oli Amerikassa hemmottelulla pilattu ja pehmennetty. Amerikassa häntä pidettiin seurapiirissään pikku jumalana, mutta saavuttuaan Venäjälle , oli hän pakotettu keksimään, että aivan toinen henki vallitsi siellä, että proletaarinen liike oli jättänyt hänet kauas jälkeensä".

"Emma Goldman on tietysti suureksi hyödyksi kirjallisella alalla, mutta hän ei voi viedä johtavaa osaa Venäjän vapausliikkeessä. Sitä paitsi täytyi neuvosto-hallituksn, joka oli käynyt ankaria taisteluita kotimaisia anarkisteja vastaan ja nähnyt heistä paljon surua, pitää Emma Goldmania ja hänen mukanaan saapuneita anarkisteja valvonnan alaisena ensimäisinä päivinä heidän saapumisensa jälkeen Venäjälle. Hänen täytyi sen ohella kestää joitakin elämän kovuuksia, joihin ei oikein ollut tottunut. Hän ei suinkaan elänyt Amerikassa proletaarin tavalla, vaan eleli useita vuosia porvarillisissa mukavuudessa. Aikana jolloin proletaarisella Venäjällä puute pakottaa jokaisen kieltäytymyksiin, täytyi hänen äkkiä luopua monista mukavuuksista ja tyytyä Venäjän kansan niukkoihin annoksiin. Hän puhui usein New Yorkissa olevasta sisarentyttärestään, johon tuntui olevan tavattomasti kiinnynyt ja jonka läheisyydessä haluaisi oleskella.

"Hän näkyy kuitenkin hiljoilleen tottuvan oloihin. Kun lähdin Moskovasta matkustivat Emma Goldman ja Aleksander Berkman erikoisjunalla ympäri Venjää keräillen Talvipalatsin vallankumousmuseoon tilastoja työväestön oloista eri maakunnissa. Tämä museo antaa tietoja työmenettelyistä ja työväen oloista ja sisältää runsaasti ainehistoa, joka tekee mahdolliiseksi vertailla Venäjän nykyisiä oloja entisiin kuin myös muiden maiden oloihin.

"Berkman, joka entisyytensä ja luonteenominaisuuksiensa takia on paljon lähempänä proletaareja kuin neiti Goldman, mukautui paljon helpommin Venäjän oloihin. Hallitusvirkailijat myöntävät molempien tekevän hyvää ja hyödyllistä työtä".

OPPORTUNISMIN TIE

Ranskan nykyisen presidentin Millerandin elämänura antaa oivallisen esimerkin siitä mihin poliittinen opportunismi kuljettaa henkilöitä, jotka tahtovat esiintyä poliittisina työväenjohtajina.

Millerandin isä oli aktiivinen marxilainen, yksi Pariisin kommuunin sankareita, joka murhattiin kun ranskalaiset kenraalit Preussin armeijan avulla kukistivat Pariisin työväenvallan v. 1871. Nuoruudessaan Millerand luki lakia ja hän saavutti suurta huomiota työväestön lakimiehenä vuoden 1883 kuuluisien lakkojen johdosta puhjenneissa oikeusjutuissa. Vuonna 1885 Millerand valittiin edustajakamariin radikaalisena sosialistina.

Vuonna 1899 tatpahtui Millerandin surkeankuuluisa porvarilliseen ministeristöön yhtyminen, jolloin hän tapasi itsensä istumassa sotaministerinä olevan kenraali Gallifetin rinnalla jonka määräyksestä hänen isänsä 28 vuotta aikaisemmin ammuttiin. Vuonna 1910 Millerand yhdessä parin muun "sosialistisen" kabinettijäsenen kanssa päätti asettaa vaikutusvaltansa kapitalistien käytettäväksi pettääkseen niitä, jotka olivat hänet nostaneet kunnian kukkuloille. Millerand ja Briand särkivät saman vuoden lokakuulla puhjenneen suuren rautatielakon pakottamalla lakkolaiset sotaväkeen ja komentamalla heidät työhön Ranskan armeijan sotilaina. Millerandissa paljastui Ranskan työväestön suurin petturi. Hänen ja toisten henkiheimolaistensa petos antoi melkein kuoliniskun Ranskan työväenliikkeelle, kylväen hajaannusta, epäluottamusta ja toivottomuutta, joiden vaikutuksista Ranskan työväenliike kärsii vielä tänäpäivänä.

Tänä päivänä on Millerand Ranskan mustimman taantumuksen johtaja ja sen kautta koko mailman mustimman taantumuksen symbooli. Hän on työväenluokan veriviholliston johtaja työväenluokkaa vastaan ja sellaisena on hän joutunut tekemään tekoja, joiden rinnalla jäävät varjoon ne teot, joista hän nuoruudessaan porvareita syytti. Mitä oli Juudas Iskariot häneen verrattuna? Opportunismi synnyttää vain petureita.

RIKKAUKSIEN KESKITTYMINEN

New York Times, vanhoillinen lehti, julkaisee seuraavan Washingtonista saamansa sanoman:

Miljoneereja kasvaa Yhdysvalloissa kuin rikkaruohoja. Yli 20,000 Yhdysvaltain asukasta on jo vannonut, että heidän sisääntulonsa v. 1918 oli enemmän kuin $50,000 vuodessa. Hen kilö, jolla on $50,000 vuositulot luokitellaan "miljoneeriksi", koska tuo summa on pienin mahdollinen korkotulos miljoonasta dollarista. Kuitenkaan eivät kaikki nämä "miljoneerit" todellisuudessa omista miljoonaa dollaria. $50,000 vuosipalkan nauttijat joutuisivat tähän luokitteluun, ja usealla ei ole suuria summia pankeissa. Monet näistä eivät tehneet minkäänlaisia sijoituksia.

Veronkantotoimiston tiedonantojen mukaan on maassa kaksi henkilöä, joiden vuotuinen tulo on yli $3,000,000; kaksikymmentäkahdeksan, joiden tulot ovat yli $2,000,000 vuodessa; kolmetoista, joiden tulot ovat yli $1,000,000 ja yhdeksänkymmentä, joiden tulot nousevat yli $750,000 vuodessa.

Virkailijat ilmottavat 16,000 henkilön vuosituloiksi $50,000—$750,000. Rikkaiden miesten joukossa on 1,271, joiden tulot ovat $50,000 ja $60,000 välillä; 901 kuuluu $60,000—$70,000 luokkaan; 658, joilla on $70,000 ja $80,000 välillä; 472 joilla on $80,000—$90,000 tulot; 374 joilla on $90,000—$100,000 tulot; 1,084 joilla on $100,000—$150,000 tulot; 476 joilla on $150,000—$200,000 tulot; 263 joilla on $200,000—$250,000 tulot; 131 joilla on $250,000—$300,000 tulot; 134 joilla on $300,000—$400,000 tulot; 74 joilla on $400,000—$500,000 tulot. (Tähän on huomautettava että edelläolevaan sisältyvät vain hallituksen verotoimistolle ilmotetut sisääntulot).

New Yorkin valtiossa on 6,000 miljoneeria ja näistä puolet asuu New Yorkin kaupungissa. Yhdysvaltain 28 rikkaimmasta miehestä myös asuu puolet New Yorkin valtiossa. Näihin 28 rikkaimpaan mieheen lukeutuu myös kaksi sodan aikana rikastunutta ammuketehtailijaa, jotka asuvat Delawaressa. Muuan tehtailija Michiganissa, jokaiselle hyvin tunnettu, lukeutuu myös maan 28 rikkaimman miehen joukkoon.

Tämä rikkaiden lukumäärä nojautuu vuoden 1919 tilastoihin. Sittemmin on astunut uusi rekryyttiarmeija miljoneerien luokkaan.

Kalama, Wash.

Ohjelma- ja rusetti-iltaman toimeenpanee osastomme huvitoimikunta t. k. 20 p. C. Linder'in talolla. Varatkaapa siksi illaksi ohjelmaa kun akkain komitea saapuu sitä teiltä vaatimaan. Toimikunta on nähkäös tällä kertaa kokoonpantu akoista.

Osa iltaman tuloista lankeaa Karjalan Työkommunille.

Englanninkielen oppikurssit alettiin täällä Clawersdale koululla jo viime kuussa. Oppilaina on parhaasta päästä kansalaisiamme, on myös joku englanninkielinenkin jatkamassa kieli- ja kirjoitustaitoaan. Opettajina ovat Mrs. Ruth Hoggott, Miss Jennie Peterson ja Miss Lempi Pirilä. Koulua pidetään kahdesti viikossa, tiistai- ja torstai-iltoina. Luulisi täältä löytyvän useampiakin kielentaitamattomia kouluun, kun se on aivan vapaa.

Haalia rakennetaan — osaston kokouksissa. Haalin rakennuspuuha on ollut vireillä jo useita kuukausia. Viime kokouksessa valittiin kolme henkinen komitea ottamaan selkoa paikkakunnan rahavaroista, että voitaisiin saada jonkunmoinen pohjarha lahjoina. Ottakaapa paikkakunnan farmarit asia pohdittavaksenne. Olettehan te kaikki Toveri-lehden lukijoita. Otattehan te osaa yhteistyöhön myös täällä omalla paikkakunnalla.

Miehiä vähennettiin lähellä olevalla Mountain Timber Co:n kämpällä. Ainoastaan toistakymmentä miestä (kuulemani mukaan) jätettiin töihin. — Tietysti komppania alkaa työ taas ensi vuodella. Toivoo kai saavansa miehet silloin takaisin sekä vähän notkeampana.

Maanjäristystä sanovat jotkut paikkakuntamme asukkaat kuulleensa t. k. 9 päivää vasten yöllä, kello 12 ajoissa. — Juhan Kustaa.

ELINTARVETILANNE MOSKOVASSA.

Moskovan "Isvestijan" kertoman mukaan oli ilmoitettu Moskovan tarvitsevan syyskuussa joka päivä vähintään 36 vaunullista viljaa. Kaupunkia varten oli päätetty myöntää 35 vaunullista päivässä. Syyskuun ensi puoliskolla oli hankittu yhteensä 434 vaunullista, so.. 81 pros. säädetystä määrästä.

JUTUN JATKOA

Köyhälistöliikkeen jarrut

Luonto on varustanut meidät monilla erilaisilla ominaisuuksilla. Toiset meistä ovat ihanan näköisiä, miellyttäviä; toisista taas sopii tunteiden tulkitsemiseksi Syyrakin sanat: "Hän ei ole ensiluokan kaunotar."

Ihmisiä ei ole kahta juuri samannäköistä. Mutta näihin ihmismuodostumiskysymyksiin ei nyt ollut tarkotus syventyä. En myöskään aio ryhtyä perustamaan mitään "beautymanufakturia" enkä sille liikepuhvia värkkäämään.

Tarkotukseni oli tutkia ihmisten mielentiloja ja niiden henkisiä ominaisuuksia. Siinä suhteessa meitä on vieläkin useammanlaisia.

Toiset ovat niin viheliäisen laiskoja, oikeita vetelehtijäveteraaneja, sellaisia, että pelkkä laiskuus ja pelkkä huoleton tylsyys on karkottanut heidät pois sekä tuplajuulaisten että sosialistien riveistä, pois kaikesta työväenliikkeen riennoista vaikka heidän järkivähäisensä kyllä sanoo, ettei tämä kapitalistinen komento ole sitä parasta sorttia. Mutta he vain vetelehtivät, riehakoivat henkisen tylsyyden ja välinpitämättömyyden rapakossa kuin lihava sika lätäkössään.

On vaikea sanoa mikä näihin ihmisiin tepsisi. Olen sitä mieltä, että sietäisi ryhtyä toimenpiteisiin suurenmoisen palkinnon hankkimiseksi sille, joka voi keksiä keinon miten laiskuus ja välinpitämättömyys meidän läntäläisten luokkatietoisten ryhmien keskuudesta karkotettaisiin. Todellakin palkinnon ansaitsisi se, joka voi neuvon antaa miten työläiset saadaan osastoihin ja osastojen toimintaan ja miten niihin saadaan enemmän innostusta lehtiemme levittämiseksi ja yleensä järjestötoiminnan vilkastuttamiseksi.

Sitte on vielä toisenkinlaisia "tovereita". Minä haluaisin heitä vain "koolata" jarruksi tai jarnuksi. Tämä luokka on kaikista surullisin. Täytyy pitää luonnon oikkuna tai sitte meille suoranaisesti aijottuna koettelemuksena sitä, että köyhälistöliikkeeseenkin on tipahdutettu joukko tai muutamia yksilöitä sinne tänne aina sitä jarruttamaan ja jurnuttamaan, kalvamaan ja kolhimaan.

Jarru — hän on merkillinen eläva. Hänen ominaisuuksiinsa kuuluu seuraavaa: Ei ottaa osaa mihinkään, mutta hankata vastaan; moittia kaikkea; olla tyytymätön kaikkeen ja esittää arvosteluja mutta tavallisesti niin, että hänen arvostelunsa muodostuu kaiken arvostelun irvikuvaksi.

Suunta-asioissa jarnuilla on kiitollinen työmaa. Näyttääpä siltä kuin tässä olisi jarrujen syntymisen perustarkotus. Tavallisesti jarrut ovat sisimmältä olemukseltaan oikeistolaisia, rutivanhoillisia, mutta saastaisen toljakemaisia sinäkin. Tässä he esiintyvät seuraavasti:

Järjestön suuntatappelut ovat keinotekoisia, ne ovat tehtyjä. Ei olemitään todellista syytä erimielisyyteen. Ne ovat kukkotappeluja. Vasemmistolaisuus on keinotekoista ja aiheetonta.

He eivät näe eivätkä ymmärrä kansainvälisyyskysymyksen laajaa luonnetta. He eivät viitsi lukea eikä tutkia tätä kysymystä. He luottavat sokeasti vanhoihin luuloihinsa ja siihen että maailma menee eteenpäin yhä samalla tavalla kuin ennenkin. He eivät näet vanhan sosialistisen liikkeen romahdusta ja uuden syntymistä. He eivät perusta mitään Venäjän vallankumouksen opetuksista, mutta heillä on otsaa selittää sen luomien virtauksien vain hajottavan heidän rakkaan sosialidemokratiansa. Heillä on sisua häväistä Kolmatta Internationalea ja heillä on sisua selittää, että Amerikan sosialistipuolue ei anna sen aatteiden loukata itseään.

Mutta oikeistolaisia he eivät ole olevinaan, no, no. Sen he aina haluavat kieltää. He eivät kehtaa olla, heillä ei ole moraalista tarmoa tapella ajatuksiensa puolesta. He eivät tositeossa pysty siihen ja he tuntevat sen itse, mutta tämän kykenemättömyytensä he johtavat henkistä alennustaan kuvaavaan toimintaan: jarrutukseen ja niiden alituiseen pilkkaamiseen ja häväisemiseen, jotka tositeossa tekevät työtä köyhälistöliikkeen vahvistamiseksi ja sen johtamiseksi maailman luokkataistelujen tilaa vastaavaan henkisen sisällön omaksujaksi.

Ja kun tällaiset jarrut pääsevät osastojen kokouksissa puhumaan tai pääsevät johonkin toimeen, niin siinäpä se mulina käy, siinäpä sosialistinen aate pilkaksi joutuu ja siinäpä kaikkinainen ihmisjärki aivan koettelemukseen asti rääkätyksi tulee. Sillä jarnut tavallisesti ovat vielä päällepäätteeksi aivan hulluuteen asti suuruudenhulluja, ominaisuus, joka heissä kaikkein eniten säälittää. He olisivat pomomiehiä, suuria johtajia ja heidän koko olemuksensa huokuu ja hokee jokaiselle tästä tärkeästä asiasta: minä olen lukenut kaikki, minä tiedän kaikki, minä olen kokenut kaikki, minä tiedän ettei mitään uutta tarvita, ei mikään, jota minä en tunne, ole mistään arvosta; te ette kukaan tiedä niin paljon kuin minä ja siitä syystä on parasta kun te olette niin kuin minä käsken ja teette kuten minä haluan.

Nämä ominaisuudet jotkut jarrut osaavat tulkita vähemmän huomiota herättävällä, tavalla, mutta toiset sanovat sen suorasti. Se on heille suureksi onnettomuudeksi. Toiset osaavat selittää kaikki tuhmuutensa vain vakavana mielipitenään ja vaikka se olisi kuinka tuhmaa, niin he rohkenevat vaatia sille hyväksymistä ja kunnioitusta.

Jarrut eivät itse asiassa ole liikkeellemme, ei edes oikeistolaisilekaan, muuksi kuin suureksi suruksi ja onnettomuudeksi.

Minun velvollisuutenani on todeta vielä se että minä en tunne muita kuin oikeistolaisia jarruja. Tämä ei johdu siitä, että vasemmistolaiset olisivat niin hyviä ja viisaita ihmisiä etteikö heissäkin näitä voisi olla, mutta siinä on toinen syy. Vasemmistolaisuus on uusi nouseva liike ja se vaatii kannattajansa kaikki toimintaan. Siinä ei ole tilaa jarnutukselle. Jarru ei synny mailmaan piruuttaan, omasta pahasta tahdostaan, (se syntyy kuten muutkin ihmiset luonnollisen kehityksen tuloksena) se on olojen tuote. Älkäämme heitä siis vihatko, pikemmin säälikäämme. Jarrut ovat vanhoillisen ja oikeistolaisen sosialidemokratian viimeisimpiä surullisia todistuksia koko tuon liikkeen surullisesta kelvottomuudesta. Tällainen historiallinen sisältö personoituu meidän oikeistolaisiin jarruihimme. Ja koko tuon oikeistolaisen liikkeen loppua ennustava ja kuvaava henkinen heikkous on se, joka personoituu heidän henkisessä köyhyydessään ja moraalisessa tarmon puuteteessaan. Ristiriita on niin suuri uuden ja vanhan välillä, että se ei tee mahdolliseksi vanhan puolustajien asiallista ja voimakasta henkistä kykyä osottavaa tappelua sen puolesta, mutta ainoastaan tuollaisen kalvamisen ja jarnuttamisen.

Jarru on ihminen, joka ei kuule totuutta eikä usko näkemäänsä. Vaikka hänelle kuinka asiallisesti todistat oikeistolaisuuden romahduksen ja sen kelvottomuuden mitä asiallisimmilla perusteilla ja pointeilla, niin saat vastaan ivallista hymyä ja itsetietoista teeskentelyä, joka pukeutuu sanoihin: "kyllä minä sen tiedän". Silloin taas alkaa jankutus.

Jarruja on erilaisissa asemissa, pienet jarrut ovat osastoissa ja suuret jarrut suuremmissa toimissa. Heitä on monenluontoisia. Ihmisten valistumattomuudesta tavallisesti johtuu tuollaisen osan valinta. Tuhma ei voi olla muuta kuin tuhmaa. Sentähden: hyvä ystävä älä ole jarru.

Tavalliset sosialistiset työläiset voivat heihin suhtautua heidän ominaisuuksistaan ja asemastaan riippuen eri tavalla. Yleinen valistus heihin "kautaa", mutta vähän. Enimmän "kauntaa" liikkeen yleinen edistyminen ja käsityksien nuortuminen. Siinä sivussa he tulevat nauretuksi pellolle ja se auttaa tavallisesti sen, että he joko menettävät tilaisuuden jarnuttaa tai sitte he ryhtyvät muiden ihmisten kaltaiseksi. Tällaisen kehityksen eri asteella heihin voi suhtautua kahdella tavalla: ryhtyä diplomaattiseen kieräilyyn ja käyttää heidän itserakkauttaan hyväkseen edistääkseen liikettä, tai sitte sanoa heille suoraan miten kelvotonta ja alentavaa osaa kaikenlaiset jarnuttajat ja jurnuttajat todella näyttelevät ja siten katkaista heiltä mahdollisuudet. Minä suositan jälkimäistä menettelytapaa. — Jeremias J.

Kansallisylpeyden näyte

Viimeisistä olympialaisista, kuten muistamme, on vierähtänyt joitakin kuukausia. Silloin tällöin aina näihin päiviin saakka on niistä mainittu yhtä ja toista mielenkiintoista porvarillisissa sanomalehdissä.

Sillä mainitut kisat olivat enemmän kansallismielisten ja kansalliskiihkoisten eri maiden porvarien juhlat kuin kansainväliset urheilukisat.

Kaikkien maiden porvarit näet tykkäävät olla isänmaallisia ja ylpeitä kansansa tarmosta ja kunnosta. Mutta aina silloin kuin tuo "rakas" ja tarmokas kansa uhkaa porvarin etuja, on hän valmis työntämään kiväärin pistimen sen rintaan ja ellei itse kykene siihen, niin hän kutsuu toisen maan porvarin avukseen.

Ja apu tulee, ellei pyynnön saaja ole ennestään jo tekemisissä uhkaavaksi käyneen oman maansa "kansan" kanssa, ettei sen puolesta jouda mihinkään muuhun.

Mutta tämä ei estä porvaria "rakastamasta" kansaansa ja ylpeilemästä sen omaaman kunnon puolesta.

Viime kesänäkin he järjestivät kansainväliset kisat, joita he nimittivät Olympialaisiksi, matkiakseen muinaiskreikkalaisia sankareita, niinkuin marakatit ihmisten liikkeitä.

Kisoihinsa he sitte värväsivät sellaisia työläisiä, joiden päävärkki ei ole jaksanut sanottavasti kehittyä vaikka muut ruumiinosat ovat kehittyneet siihen määrään, että ne kerättävät urheiluun innostuneissa jonkun verran mielenkiintoa. Tällaiset jumalan käsistä kesken karkuun päässyt oli juoksija Hannes Kolehmainen, jolle Suomen lahtarit kuuluvat nyt lahjoittaneen maatilan. Monta muuta hänenlaistaan pienipäisti saivat porvarit narrattua kisoihinsa heille kunniaa niittämään.

Sillä porvari pulleahkoine, pyöreine vatsoineen ei kykene urheilemaan missään muualla kuin pikarin ääressä naisten lähentelemisessä ja kansallisessa ylpeilemisessä. Vai mitäs arvelette seuraavasta näytteestä maailman järjestelystä, jonka on laatinut tämän maan erään keskivaltion porvarilehden toimittaja, kirjoittaessaan viimeisistä Olympialaisista. Järjestys on hänen mielestään seuraava:

"Rakkaat lukijat, kyllä kai se lienee niin, että saamme olla yksimielisiä maailman järjestyksestä seuraavaan tapaan:

Ensin on Jumala.
Sitten ei ole ketään.
Sitten ovat amerikalaiset ja suomalaiset.
Sitten ei ole ketään.
Sitten ei ole ketään.
Sitten ei ole ketään.
Sitten ei ole ketään.
Sitten ovat ruotsalaiset.
Sitten muut kansat."

Lukija huomaa, että suomalaiset seuraavat heti amerikalaisten jälessä.

Iloitkaamme ja riemuitkaamme!

Me olemme suomalaisia, ja viisi kertaa on meidän jälessämme "sitte ei ole ketään" ja sitte vasta seuraavat muut kansat.

Kelpaisi sitä nyt olla kansallismielisen suomalaisen sanomalehden toimittajana Amerikassa, sillä tuosta saisi perin hyvän kansallismielisen "tulipaloartikkelin" aiheen, josta voisi kirjottaa pitkästi ja kaunilisti.

Mutta ei ole kohtalo suonut tämän kirjottajalle sitä onnea.